

Sessiz Hayat

Sessiz bir kenarda insanların stresten ibaret olan, yorgun, karmaşık duygularla kaplanmış yüzlerini seyrederken buldum kendimi... Nedir bu hal, bu buhran? Sanki dünyamızın üstünü kara bir vurdumduymazlık bulutları çepeçevre sarmalamış... Aman Ya Rabbim...

Bozuk paranın yerde çınlamasıyla irkildim. Önümdeki mendile bile eğilip para bırakmaya tenezzül etmeyen; iyilik yapıp vicdanını rahatlatmakla, bana tiksiniç gözlerle bakma arasında kalmış birinin attığı bozuk paranın sesiydi bu... Minnet dolu gözlerime sert bir bakış son vermişti. Sadaka vermek bile insanlara çok geliyordu. Verenler ise daha çok zenginliğini belirtmek için veriyordu.

Kendini karşındakinin yerine koyma fikrinin yerini, bu yıllarda kırılmaz bir önyargı almıştı. Belki de bu da benim önyargımdı, bilemiyorum. Beni derinden sarsan duygularla kalktım yerimden. İçerim kazanıyordu ağır aksak yürürken. Bir lokantanın önünde bulunan bankta oturup mendilime düşen bu günlük rızkıyı sayıyordum, yemek alabilmek için...

Paramı kaç kere saysam da yemek etmiyordu. Karnımı tutmaya başlamıştım. Bir zamandan sonra hissetmemeye başlamıştım. Annem vefat etmeden önce kendi diliyle çat pat bir şeyler anlatmıştı. O aklıma gelmişti bir anda. Peygamberimiz, yokluk günlerinde bazen karnına bir şeyler sararmış ki açlığını hissetmesin. O geliyordu aklıma, biraz güçleniyordum. Sessiz bir çığlık attım içimden. Belki kader burada açlıktan son bulacaktı. Ağlamak geliyordu bekle de içimden. Ama onu yapacak kadar da mecalim yoktu.

Hayatımın sessizliğinde iken, bir el kolumdan tutup kaldırdı. Lokantanın içine girdirmişti beni. Daha ne olduğunu bilmiyordum. Kim olduğuna bakmak için kafamı kaldırdım. O adamdı, yani o aşçıydı. Bir masaya oturttu beni. Masanın üstünde belki de annemden sonra hayatımda gördüğüm en güzel yemekler vardı. Bir kâse çorba, ekme, su ve bir de yemek vardı. Belki de sözlerle anlatamam da anlamıştı içimdeki mutluluğu o aşçı.

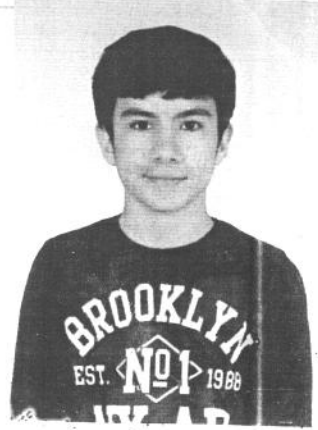

Ben yemeği yerken gülümseyen gözlerle bana bakıyordu. Konuşamıyor olsam da anlıyordu beni sanki. Karşılıksız seven ve bana kollarını açan bir insana minnettardım. Belki de hala iyi ve karşılıksız sevebilecek olan insanlar vardı. Benim önyargılarımı kıran o dost eli umarım tüm insanlığın birbirine olan önyargılarını kırar ve paylaşımın insana bir şeyler kaybettirmeyeceğini öğretir.

Halil Can SÖZEN

7/B - 536

EK-2: Eser Ödülü Kategorisi Aday Öğrenci Bilgi Formu

Türkiye Değer Ödülleri
"Eser Ödülü" Kategorisi
Aday Öğrenci Bilgi Formu

ADI-SOYADI	HALİL CAN SÖZEN	
DOĞUM YERİ VE YILI	KAMAN-2002	
SINIFI VE OKUL NO	7/B 536	
VELİ ADI SOYADI VE TELEFON	YAŞAR SÖZEN 505 486 89 71	
İLİ / İLÇESİ /OKULU	KIRŞEHİR / KAMAN / MELİKŞAH ORTAOKULU	
OKUL ADRES TELEFON	HACI PINARI MAHALLESİ ATATÜRK CADDESİ NO:1 40300 KAMAN /KIRŞEHİR TEL: 0386 712 3507	
ESER ÖDÜLÜ DALI	HİKAYE	
 MEHMET ÖNÜRKAN		